

Mariëtte Middelbeek

Turbulentie

**GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER**

‘Dames en heren, over enkele minuten zullen we landen op de luchthaven van Curaçao. Namens captain Van der Loo en zijn crew bedank ik u dat u voor Dutchman Air heeft gekozen. Wij hopen u weer te mogen verwelkomen op een volgende vlucht en wensen u een aangenaam verblijf op Curaçao toe.’

Dat zal wel lukken, denk ik, terwijl ik de laatste bagagebak dichtklik. Ik werp een blik uit het raampje van het vliegtuig en zie een mooie, blauwe zee glinsteren in het felle zonlicht. Hier was ik wel aan toe – twee dagen relaxen op een hagelwit strand.

Ik trek het gordijntje van de business class open en maak het vast. Mijn collega-stewardess Miranda Straatman werpt me een zure blik toe. Ik heb geen idee wat ik nu weer verkeerd heb gedaan, maar ze heeft het al vanaf het begin van de vlucht op me gemunt. Ik zend haar een stralende nepglimlach, die ik meestal voor vervelende passagiers gebruik. Geamuseerd kijk ik toe hoe haar gezicht nog zuurder wordt.

Ik loop naar de galley, waar Elise Kleijn een voor een alle kastjes dichtklapt en op slot doet.

Ze heeft een gezicht als een donderwolk.

‘Is er iets?’ vraag ik.

Elise maakt een grommend geluid. ‘Ik doe dat mens iets aan.’

‘Oh, Miranda bedoel je. Trek je toch niets van haar aan.’

‘Dat heb ik de afgelopen negen uur geprobeerd, maar het houdt een keer op. Wat ís er met haar?’

Ik haal mijn schouders op, terwijl ik mijn schort opberg en mijn hemelsblauwe blazer aantrek. Het speldje met mijn naam erop zit ondersteboven en ik draai het om. Sara Doesburg, stewardess. Ik kan nog altijd blij worden als ik dat zie.

‘Ik weet wat het is’, zegt Elise. ‘Ik heb haar wel zien kijken naar die Van der Loo. Maar dat kan ze mooi vergeten. Heb je gezien hoe dik haar kuiten zijn? En ze heeft een kont als een kaarttafel. Als we vanavond nog gaan klaverjassen, moeten we niet vergeten haar te roepen.’

We klaverjassen nooit, maar Elise heeft wel gelijk. Miranda ziet eruit als een worstje in een veel te strak, hemelsblauw velletje. Zeker vergeleken bij Elise en mij, al ben ik er trots op dat ik nog altijd een maat kleiner heb dan Elise. Zij klaagt al over dat maatje verschil sinds

we elkaar leerden kennen op de opleiding en vriendinnen werden, maar ze heeft nou eenmaal minder discipline dan ik.

Elise gaat nog even verder. ‘Van der Loo ziet haar niet eens staan. Heb je hem trouwens al goed bekeken? Hij ziet er goed uit. Volgens mij heeft hij een abonnementje op de sportschool genomen.’

‘Hm?’ vraag ik zogenaamd afwezig. Ik heb geen zin om met Elise over de piloot te praten. Het is de hele crew al opgevallen dat de captain die vroeger een beetje vadsig was, tegenwoordig opvallende gelijkenissen met George Clooney vertoont, minus het grijzende haar. Het plan is dat ik zelf werk van hem ga maken. Ik heb heus wel gemerkt dat hij al een paar keer bewonderend in mijn richting heeft gekeken – maatje 36 mist z’n uitwerking ook vandaag niet. En daarom sta ik me dus altijd voor dag en dauw in het zweet te werken in de fitnesszaal van ieder hotel waar ik verblijf, terwijl anderen kreunend van de kater in bed liggen.

‘*Cabin crew, take your seats*’, klinkt het door het vliegtuig. Ik voel dat we behoorlijk aan het dalen zijn. Elise en ik verlaten aan verschillende kanten de galley en klappen de crew seats bij de nooduitgang naar beneden. Ik zit tegen-

over een gezin met een baby die de eerste vijf uur van de vlucht aan één stuk door heeft gekrijst. Vervolgens heeft het mormel de vloerbedekking onder gespuugd, zodat ik op mijn knieën met een doekje de rommel kon opruimen. Maar ik blij glimlachen naar hen en vraag me ondertussen af waarom iemand ooit een baby zou willen. Alleen al het figuur dat je ervan krijgt.

Ik kijk uit het raampje. De aarde komt nu snel dichterbij en ik zet me schrap voor de landing. Als de wielen de grond raken, beginnen een paar passagiers te klappen. Eén meneer staat op en wil alvast zijn bagage pakken. Terwijl Elise hem tot zitten maant, vraag ik me af waarom er altijd één bij is die het bordje ‘stoelriemen vast’ niet begrijpt.

We taxiën naar de gate en als het vliegtuig tot stilstand komt, is er geen houden meer aan. Terwijl de crew opstaat doen overal passagiers mee, hoewel de piloot het bordje nog niet heeft uitgedaan. Ik laat het maar zo. Hoe eerder iedereen eruit is, hoe beter. Ik heb het wel gehad voor vandaag.

‘Cabin crew, doors may be opened.’

Elise en ik nemen onze plek bij de uitgang in, terwijl Miranda de grote, zware deur opent.

Daarna posteert ze zich pontificaal voor ons en zegt de passagiers gedag. Elise zet een stap naar voren en haar puntige hak boort zich in Miranda's voet.

'Oh, sorry', zegt ze poeslief. 'Ik had je niet gezien.'

Ik moet mijn best doen om mijn gezicht in de plooi te houden. Miranda perst haar lippen op elkaar.

Als de laatste passagier het vliegtuig heeft verlaten, komt het drietal piloten uit de cockpit. Captain Van der Loo, die nu de passagiers weg zijn gewoon Robert heet, loopt voorop. Miranda, Elise en ik kijken alledrie naar hem en zetten onze verleidelijkste gezichten op.

'Dames', zegt hij met iets geamuseerds in zijn stem.

Dan loopt hij langs ons heen.

Elise steekt haar hand op. 'Van mij.'

'Dat zullen we nog wel eens zien', mompelt ik. Miranda werpt me een vernietigende blik toe.

'Daar zijn we weer. De Sea Sight Inn.' Elise laat het handvat van haar koffer los. Het ding valt met een klap op de grond. 'Pokkeding', moppert ze. 'Wanneer krijgen we nou einde-

lijk eens normale koffers?’

‘Kom kom, niet zo klagen’, zegt iemand achter ons. Tegelijk draaien we ons om. Robert lacht ons toe. Op zijn gezicht is geen spoortje van vermoeidheid te bekennen, terwijl ik me door de lange vlucht en de Antilliaanse warmte moe en zweterig voel. En dat is niet hoe ik wil dat Robert me ziet.

Ik draai me terug naar de receptionist. ‘Sara Doesburg.’

Snel vul ik een paar gegevens in, zet mijn handtekening en grisp mijn kamersleutel uit zijn hand. Ik heb leuke plannen met Robert, maar eerst wil ik douchen en een paar uur slapen.

Op mijn kamer werp ik snel een blik naar buiten. De Sea Sight Inn doet zijn naam eer aan: ik kijk uit over een azuurblauwe zee en een prachtig wit strand. Met een ruk trek ik het gordijn dicht.

Ik doe mijn blazer uit, knoop mijn blouse los en leg alles op de rieten stoel in de hoek van de kamer. Daarna pak ik een hangertje uit de kledingkast en plaats mijn rok erop. Die moet ik op de terugvlucht ook nog aan en als ik hem niet netjes houd, moet hij gestoomd worden. Dutchman Air heeft besloten dat stewardessen dat zelf moeten betalen.

Ik trek een badjas aan, stap het balkon op en hang de rok daar uit. Even blijf ik staan om de zeelucht op te snuiven en de zon mijn gezicht te laten verwarmen. Het is druk op het strand, er is niet één bedje meer vrij. Gelukkig heb ik geen zin om naar het strand te gaan. Eén keer, in Maleisië, dacht ik dat het een goed idee was om niet op mijn kamer, maar op een strandbedje te gaan slapen. Midden op de dag. Toen ik wakker werd, voelde ik meteen dat het mis was. Mijn gezicht was rood en gezwollen en een uur later begon ik al te vervellen. Het was vreselijk, vooral omdat een van de leukste copiloten die ik ooit heb gezien de benen uit zijn lijf had gelopen om bij mij in het vizier te komen en ik net die avond van plan was mijn *hard to get*-houding op te geven. In plaats daarvan zat ik op mijn kamer, fakend dat ik een migraineaanval had, ondertussen proberend mijn kreeftrode huid met plakjes komkommer te koelen.

Ik huiver weer als ik aan die vreselijke gebeurtenis denk en ga snel mijn kamer binnen. Het enige goede dat ik eraan heb overgehouden, is dat ik nooit meer vergeet om zonnebrand factor 30 mee te nemen.

Ik gooi de badjas op het bed en stap onder de douche. De hotelzeep ruikt naar niets, maar

toch voel ik me schoon als ik mezelf inzeep. Mijn haar was ik uiteraard niet met hotelshampoo. Ik weet nog steeds niet wat ze daar precies in stoppen, of juist niet, maar het gevolg is altijd dat je een bos onhandelbaar touw overhoudt. Daarom neem ik standaard mijn eigen shampoo mee, die je alleen bij de kapper kunt kopen.

Als ik een kwartier later de douche uitzet, ben ik rozig en wil ik zo snel mogelijk gaan slapen. Ik sla de dekens terug en wil me net in het kraakheldere bed laten glijden als er op de deur wordt geklopt. Met tegenzin trek ik de badjas weer aan. Geïrriteerd veeg ik de strengen nat haar uit mijn gezicht.

'Who's there?'

Er wordt geantwoord in het Nederlands. 'Doe open.'

Mijn adem stukt. Het is Robert. Ik kijk verlangend naar het grote tweepersoonsbed. Eigenlijk ben ik te moe, maar ik zie hem in gedachten al op de rand van het bed zitten, zijn hoofd een beetje schuin, uitnodigend wijzend naar de plek naast hem. Mijn hart begint van pure vreugde in mijn keel te bonken. Ik kan nu niet gaan slapen. Straks gaat hij naar Elise of, oh horror, Miranda.

Ik doe de deur open. ‘Oh, hallo Robert’, zeg ik, alsof ik hem hier niet had verwacht. Dit is een spelletje dat vrijwel nooit zijn uitwerking mist. Piloten, of misschien mannen in het algemeen, hebben graag het idee dat ze iets helemaal zelf hebben veroverd en bedwongen. Of het nu een landingsbaan is of een, al zeg ik het zelf, bijzonder aantrekkelijke stewardess.

Hij trekt zijn wenkbrauwen op met een sexy gebaar dat mijn laatste restje vermoeidheid resoluut doet verdwijnen. Ik ben 26 – slapen kan ik na mijn dertigste nog genoeg, als mijn looks me in de steek laten.

Ik zet een stap opzij. ‘Kom binnen. Iets drinken?’

In de minibar vind ik genoeg gin en tonic om twee longdrinks te vullen. Zonder iets te zeggen overhandig ik Robert zijn drankje. Daarna ga ik op het bed zitten en trek één been onder me. Mijn badjas valt een beetje open en ontbloot het andere been, dat door vele uren cardio- en krachttraining slank en gespierd is. Ik bekijk tevreden de uitwerking van het plaatje dat ik bied. Robert neemt drie flinke teugen van zijn cocktail en zet het glas dan met een klap op het nachtkastje. We verspillen geen tijd aan zoiets banaals als een gesprek.